

Nr 39.

Av herr **Rahmn** och herr **Wangson, Otto**, om *fyllnadspension åt sjökaptenen H. Skantze.*

År 1919 tillträdde sjökaptenen Harald Skantze befattningen såsom karantänsmästare å Käsö. Han var då 42 år gammal. Karantänsanstalten nedlades år 1933, varvid Skantze pensionerades med 1 320 kronor om året. Såsom karantänsmästare hade han utom fri bostad haft en årlig inkomst av 3 600 kronor. Skantze är gift. Hans hustru har ett barn i annat äktenskap. Detta barn var år 1933 sju år gammalt. Skantze äger ingen förmögenhet. Hans hustru äger en gård, värd 25 000 kronor och intecknad för 10 000 kronor. Att hustruns inkomster näppeligen kunna förslå ens till vårdnaden av hennes barn synes uppenbart. Skantze, som väl skulle ha varit kapabel att alltjämt sköta karantänsbefattningen, är enligt läkarintyg oförmögen att skaffa sig nytt arbete. När han tog karantänsbefattningen, räknade han med att liksom föregående karantänsmästare ha sin försörjning till döddagar. Hans inkomster som karantänsmästare ha varit alltför små, för att han av dem skulle kunnat avsätta något för framtiden. Under dessa omständigheter förefaller det obilligt, att han på grund av karantänsanstaltens nedläggande skulle lämnas att försörja sig och sin hustru på den lilla pensionen av 1 320 kronor. Det må så vara rent formellt, att hans befattning var uppsägbar. Faktiskt hade dock hela den föregående raden av karantänsmästare suttit vid befattningen livstiden ut, såvida de icke skaffat sig annan utkomst.

På grund av vad nu anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte bevilja sjökaptenen Harald Skantze en fyllnadspension med 600 kronor om året.

Stockholm i januari 1937.

Gösta Rahmn.

Otto R. Wangson.